

LA CRÒNICA

Pius
Pujades

Indignació al palau dels reis

Sempre sorprèn trobar un Palau dels Reis de Mallorca al mig de Perpinyà. Mallorca sembla molt lluny. Però el rei Jaume I, que havia construït un petit imperi al voltant de la seva persona, va pensar que el seu segon fill, Jaume, bé mereixia ser rei. Probablement temia els embats del rei de França, amb qui havia signat la pau, i pensà que un tap entre els regnes del seu fill Pere –Aragó, València i Catalunya– i els dominis francs era una garantia. Al rei Jaume II li va tocar Mallorca i les possessions catalanes al nord dels Pirineus. La història ens diu que l'invent no va reeixir gaire temps, menys d'un segle. Els comptes de Barcelona recuperaren Perpinyà i Mallorca i el francès s'emparà de Montpeller.

Aquest estiu, al palau, ben conservat i restaurat, hi exposa un artista català del nord, Guy Ferrer, i el gòtic civil del vell palau esdevé marc per gairebé un centenar d'obres –pintura, sí, però sobretot escultura– rabiosament actuals, cadascuna de les quals és un cop de puny al ventre del visitant, pel seu dramatismes i la seva força expressiva. Jo arribaria a dir que el contrast entre el marc i l'obra exposada és excessiu. Les línies pètries medievals destil·len serenor, confiança, seguretat, optimisme. Les figures de Ferrer són crits angoixats, desesperança, por, horror. I potser es complementen en mostrar dues cares

L'exposició que es pot veure a Perpinyà ■ ARXIU

de la mateixa història: l'arquitectura presenta el moment dolç del regne mallorquí de Perpinyà, amb el comerç unint el Mediterrani amb el centre d'Europa, les arts, la ciència, la juxtaposició pacífica de cultures, les grans construccions, els projectes, les idees, els somnis...; el treball de Guy Ferrer explicaria, sense ni proposar-s'ho, el dramàtic dibuix familiar de la dinastia catalana, amb les lluites entre germans, les fugides, els raptos, les venjances, el desastre final. Però això només és una lectura interessada que faig jo, provant de lligar els contraris. De fet, no cal.

Si aneu a Perpinyà podeu fer dues visites al palau. Una primera que hauríeu de dedicar només a les sales reials i submergir-vos en la gràcia dels arcs i les finestres, la solemnitat de les sales i les capelles, la distribució eficaç dels espais, l'encant militar de les defenses sobreposades de diverses èpoques, el joc d'escales i passadissos que feien habitable i pràctica aquella enorme construcció dels reis. Deixeu per una segona volta les obres que anireu trobant. Val la pena de tornar a començar i resseguir els mateixos camins aturant-vos ara en l'exposició de Guy Ferrer, sense que res us en distregui. Cap peça no us deixarà indiferents. Guy Ferrer és un indignat, ben segur. Però no pas un indignat de Twitter o de tenda de campanya als parterres urbans. La seva indignació és total, profunda, de bronze tacat de sang. La vida indigna. (I podeu llegir indigna com un verb o com un adjectiu, o de les dues maneres).

Sempre sorprèn trobar un Palau dels Reis de Mallorca al mig de Perpinyà

Lluís Guinó Alcalde de Besalú (CiU)

Lluís Guinó, fotografiat la setmana passada als porxos de la plaça de la Llibertat ■ R.E.

Lluís Guinó i Subirós acaba d'iniciar el seu cinquè mandat consecutiu al capdavant de l'Ajuntament de Besalú. Ha estat diputat provincial i actualment és diputat al Parlament. A la cambra catalana, és el portaveu del grup de CiU per a temes d'Interior. És membre de l'executiva de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP).

“Cal mancomunar els serveis”

INVERSIONS • El condicionament de Can Cambó per millorar el casal de la gent gran i l'edifici de l'institut escola són les úniques grans obres previstes
PLA DE BARRIS • Es mirarà de completar-lo en els propers quatre anys

Ramon Estéban
BESALÚ

Els últims anys s'han executat moltes inversions. Què queda per fer, a Besalú?

És veritat que a nivell de grans infraestructures, en queden poques per fer. Potser faltaria reorientar el casal de la gent gran. L'edifici Cambó –on està ubicat– és complicat per a la gent gran, per qüestions d'accessibilitat i de barreres arquitectòniques. A mitjà termini s'hauria de plantejar algun canvi intern per millorar-ho. L'altre tema és l'edifici de l'institut escola. Caldrà insistir amb el departament. D'altra banda, hem renunciat a la reforma urbanística del carrer Ganganell perquè no hem aconseguit el finançament necessari.

En quin punt es troba el pla de barris?

Hem executat un 55 % del previst. Ja hem demanat una pròrroga i veurem si amb quatre anys més ho completem.

Ara que la reforma de la travessera urbana ja està acabada, es plantegen el trasllat de la parada d'autobusos?

Quan feien les obres vam sondejar els sectors relacionats amb la parada (usuaris, la Teisa, etcètera) plantejant-los la possibilitat de posar la parada a l'alçada de la rotonda nova. No em va donar la sensació que el trasllat fos una necessitat per a la gent de Besalú. No percebo una demanda en aquest sentit. El dia que realment hi hagi una petició dels usuaris o de l'empresa, ens ho plantejarem. A la rotonda hi ha espai suficient.

Porta molt temps reclamant que es millori l'accés a la vila per la cruïlla de la recta de Fares, que consideren molt perillosa...

Ja n'he parlat amb el conseller de Territori. Com que va confirmar que el desdoblament de la C-66 no es farà a curt termini [l'accés de la recta de Fares és provisional, en espera que es faci la nova carretera] li vaig demanar que es busqués un sistema per donar més seguretat a aquella cruïlla. Realment és perillosa. D'això sí que he rebut suggeriments i queixes, tant de gent de fora com de Besalú.

L'alternativa que proposa continua sent una rotonda?

Sí, crec que ha de ser una rotonda. És la solució que s'havia previst de bon principi.

Des de Besalú van impulsar la creació d'una mancomunitat amb els municipis veïns. Els tràmits estan parats, oi?

Formalment, sí. A la pràctica, Besalú està oferint serveis que estan clarament mancomunats. Estic totalment convençut que les circumstàncies ens porten a mancomunar serveis. I no pas per una qüestió de voluntat política, sinó que ens hi porta la necessitat de reduir despeses. És obligatori compartir serveis. No hi ha alternativa: o mancomunes serveis i fas les coses de manera eficient o no te'n surts. El mateix ciutadà et demana que no dupliquis despeses, que facis coses conjuntament. Penso que als altres ajuntaments també en són conscients i que hi ha la voluntat de tirar-ho endavant.

Des de l'any passat vostè és diputat al Parlament. Com li va aquesta experiència?

Són feines molt diferents i són compaginables. El Parlament et permet tenir unes visions molt globals dels temes, veure que les coses no són blanc o negre, sinó que hi ha molts grisos. L'alcaldia és més d'acció, i jo sóc una persona d'acció, però la feina al Parlament m'agrada. ■